

Čas zimy

Bílý sníh přikryl zem,
stromy i domy.
Leží na polích i v ulicích,
přikrývá dálky,
modravé hory.

Mráz štípe do tváří
až to bolí.
Ze svého království
vyhání hladová zvířata,
i ptactvo z polí.

Uprostřed ledové krásy
zůstávám tiše stát.

Co můj Pán chce mi říci,
obrazem zimy - asi?

Stojím tu v bílém království,
a dívám se na holé stromy.
Jak kostry bez listí, holé,
tu vedle sebe tiše stojí.

Jeden je mohutný,
jiný zas menší.
Další je maličký.
Jiný – jak člověk zkřivený,
ohnutý k zemi.

Je jich tu bezpočet!
Větve – jak ruce,
vztahují k nebi.

Stojí tu nehnutě,
bez známek života,
bez listí, bez úrody.

Všechno už odevzdaly
ty krásné stromy!
Co měly, to už je minulost,
to už daly.

Holé stromy!
Čekají na povel Pána.
Možná to bude z večera,
možná v noci,
nebo z rána.

Až jarem je probudí,
zavolá,
oblékne v nový šat!

Věříš,
že Pán Bůh může
spícím stromům,
zas nové listí,
nový život dát?
Věříš tomu?

Hřbitovem mrtvých
stromů, prosvítá slunce!
Dobrý Bůh všechno
pod kontrolou má!

Tak jako spící stromy probudí,
tak ve svůj čas
i mrtvé lidi, z říše smrti,
z hrobu vyvede
a k životu je povolá.
Věříš tomu?

Jak úžasnou symboliku
čas chladné zimy má.